

Manželství – ano či ne?

Není zřejmě manželství jako manželství. Rozlišila bych je na dva typy, typ PAST a typ ODDYCH. Past je typické manželství, které nefunguje a cítíte se jako v pasti, buď kvůli dětem, anebo kvůli majetku. Naopak oddych ke to manželství, ze kterého jste měli strach, že skončí rozvodem jako polovina všech nově uzavřených sňatků, avšak tento svazek kvete a vy si můžete oddychnout. Není vyloučeno, že se mohou prolínat popř. následovat.

...

Svoboda není tak svobodná, když žijete v epicentru formování novodobého člověka.

...

Beru na vědomí, má určitě i své výhody, to nepopírám, ale momentálně svým postojem říkám manželství ne. Není dané, že se nikdy nevzdám, nic takového netvrdím, ale do té doby budu muset vyhledat jeho pravou podstatu nebo aspoň člověka, pro kterého tenhle nesmyslný ústupek společnosti vyhledám.

...

Samozřejmě pokud už jsou děti, tak je lepší mít toho svého jistého, držet si ho pěkně doma, aby se po každé větší hádce nemohl jen tak odstěhovat

...

Co je to manželství? Podle mě je to spojení dvou lidí, právní spojení. Je to pouze další část naší byrokratické skládačky.

...

Manželství beru jako společné soužití dvou lidí (polygamiu neuznávám), kteří spolu společně překonávají různé problémy a snaží se spolu strávit co nejlepší časy a vzájemně se tolerují. Proto bych rád do tohoto svazku vstoupil i přesto, že mě čeká velké hledání opravdu spřízněné duše.

...

Říká se, že vztah je o vzájemné toleranci. Každý máme své chyby a správní partneři je vždy tolerují, avšak dokonalý partner vás pro ty nedokonalé drobnůstky miluje.

...

Láska je poblouznění smyslů a každá droga jednou vyprchá, ti, jež se šinou do manželství, nakonec zjistí, že si nerozumí, že nedokáží řešit problémy, že jsou vlastně naprosto rozdílní.

...

Moje představa je taková, že slečna, kterou jednoho dne požádám o ruku, budu považovat za tu nejužasnější bytost na celém světě, bez níž nedokážu dále žít, budeme si navzájem důvěřovat, pomáhat a doplňovat se, budeme mít za sebou delší vztah a mnoho společných zkušeností, dokážeme blbnout jako malé děti, být zodpovědní jako manželé a i po svatbě zůstaneme těmi mladými, naplno žijícími milenci.

...

V každém vztahu je důležité, jak v tom momentu cítíme (to si zapamatujeme nejdéle). Ne o čem se bavíme, kdy, vlastně ani s kým, ale jaký máme pocit. Takže třeba ke šťastnému manželství může stačit, když spolu každý den budeme mýt nádobí a zpívat si u toho. Pocit sounáležitosti, vlastní tradice, uvolněnosti, přirozenosti, že jsme z povinností vytvořili potěšení, dobrou vzpomínku.

...

Přitom manželství je o vzájemném soužití dvou lidí a k tomu je potřeba udělat občas nějaký ústupek, obětovat se pro druhého. Člověk, který vstoupil do manželství, už nežije jen pro sebe, ale i pro toho druhého. A tohle může být pro někoho velmi složitý úkol.

...

Pokud člověk někoho miluje, tak mu to má vyjádřit jinak než větou: „Vezmeš si mě?“ Nemyslím si, že tohle je to nejlepší vyjádření pravé lásky a toho, že chce člověk s tím druhým prožít svůj život. Ano, pro někoho to může být sen slyšet tuto větu, ale pro mě je to opravdu spíše náboženská tradice a ta by měla zůstat pro věřící. Stejně jako Vánoce, ze kterých západní civilizace udělala věc komerční. Můžete se ptát, proč jsem tedy proti manželství, když slavím Vánoce a je to vlastně úplně stejný případ. Odpověď je prostá: svátky jsou časem pohody jak duševní, tak fyzické, to se o manželství říct nedá, tam je to většinou přesně naopak. ☺

...

„Ne nedostatek lásky, ale nedostatek přátelství zaviňuje nešťastná manželství.“ A proto vám radím, zamyslete se nad sebou a nad těmito citáty a na světě bude zase o trochu lépe.

...

Chci se vdát. Mít skvělého manžela. Chci děti. Velký dům. Zahradu, zvířata, milé sousedy... A takhle šťastná zemřít. Ano. Je mi šestnáct a takhle naivní jsem ☺